

- 3) Er det på baggrund af det ovenstående muligt at fastslå, at et dyr — selv om det har et afstammingscertifikat udstedt af en avlsorganisation i medlemsstaten, og hvoraf nævnte udtryk fremgår — hvis det er genstand for samhandel inden for Fællesskabet, ikke giver den person, som forestår handlen, ret til eksportstøtte, fordi dyret ikke kan anses for at udgøre et racerent avlsdyr, uanset at der foreligger et officielt dokument, hvoraf nævnte udtryk fremgår?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 17.5.2005 om afstammingscertifikater og oplysninger vedrørende racerent avlsvæg samt sæd, æg og embryoner heraf (EUT L 125, s. 15).

Appel iværksat den 21. juli 2014 af Dunamenti Erőmű Zrt til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 30. april 2014 i sag T-179/09, Dunamenti Erőmű Zrt mod Europa-Kommissionen

(Sag C-357/14 P)

(2014/C 329/10)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Dunamenti Erőmű Zrt (ved advokaterne J. Philippe, F.-H. Boret og A.-C. Guyon)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 30. april 2014 i sag T-179/09 ophæves i det omfang, den stadfæster Kommissionens beslutning 2009/609/EF af 4. juni 2008 om Ungarns statsstøtte C 41/05 i forbindelse med langfristede elkøbsaftaler ⁽¹⁾, hvori elkøbsaftalerne blev erklæret for ulovlig og uforenelig statsstøtte.
- Der afsiges endelig dom og Kommissionens beslutning 2009/609/EF af 4. juni 2008 om Ungarns statsstøtte C 41/05 i forbindelse med langfristede elkøbsaftaler annulleres i det omfang, elkøbsaftalerne heri blev anset for ulovlig og uforenelig statsstøtte, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for Retten og for Domstolen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat fem anbringender. Retten frifandt i den appellerede dom Kommissionen for appellants påstand om i det væsentlige annullation af Kommissionens beslutning 2009/609/EF af 4. juni 2008 om Ungarns statsstøtte C 41/05 i forbindelse med langfristede elkøbsaftaler og, subsidiært, annullation af denne beslutnings artikel 2 og 5.

Med sit første anbringende har appellanten anfægtet Rettens vurdering, da den fandt, at de langfristede elkøbsaftaler (elkøbsaftalerne) kunne kvalificeres som nye støtteforanstaltninger uden på forhånd at fastslå, hvorvidt elkøbsaftalerne overhovedet udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

Med sit andet anbringende har appellanten anfægtet Rettens konklusion om, at Kommissionen ikke begik en fejl ved at fastslå, at tidspunktet for Ungarns tiltrædelse af EU var den relevante referenceperiode i forhold til at betegne en foranstaltning som statsstøtte i henhold til det kriterium, der er fastsat i artikel 107, stk. 1, TEUF. Retten har begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at bilag IV fastlagde en regel, hvorefter den relevante periode i forhold til at vurdere, hvorvidt en statsforanstaltning udgjorde statsstøtte, var tidspunktet for Ungarns tiltrædelse. Meningen med bilag IV blev fordrejet, eftersom det hverken bestemmer eller antyder, at analysen af, hvorvidt en foranstaltning udgør statsstøtte, skal udføres i forhold til tiltrædelsesdatoen.

Med sit tredje anbringende har appellanten bemærket, at Retten begik retlige fejl ved at lægge til grund, at der var blevet ydet en fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF uden at tage hensyn til de omstændigheder, der var fremherskende på tidspunktet for indgåelsen af elkøbsaftalerne. Retten begik en fejl, da den fandt, at der var blevet ydet en fordel, da i) Magyar Villamos Művek (MVM) havde optrådt som en privat investor ved at indgå elkøbsaftalerne som en forberedende foranstaltning for at lette privatiseringen af Dunamenti, og (ii) selv hvis elkøbsaftalerne havde overdraget nogen fordel (hvilket appellanten afviser), blev denne under alle omstændigheder tilbagebetalt gennem salget af Dunamenti.

Med sit fjerde anbringende har appellanten anfægtet Rettens vurdering af den risiko, der hidrørte fra MVM's bindende minimumskøbsforpligtelse. Retten har begået en retlig fejl ved at udlede, at der forelå en fordel ved MVM's bindende minimumskøbsforpligtelse uden at bevise tilstedeværelsen af en strukturel risiko.

Med sit femte anbringende har appellanten anfægtet Rettens stadfæstelse af den af Kommissionen vedtagne metode til beregningen af støttens størrelse. Retten har begået en retlig fejl ved at stadfæste den foreskrevne metode, idet den definerede de beløb, der skulle tilbagesøges, som en forskel i indtægter og ikke som en forskel i overskud, eftersom denne forskel kunne føre til en anfægtelse af den blotte forekomst af en statsstøtte.

⁽¹⁾ EUT 2009 L 225, s. 53.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vilniaus miesto apylinkės teismas (Litauen) den 23. juli 2014 — ERGO Insurance SE, repræsenteret ved selskabets litauiske filial ERGO Insurance SE mod If P&C Insurance AS, repræsenteret ved selskabets filial If P&C Insurance AS

(Sag C-359/14)

(2014/C 329/11)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Vilniaus miesto apylinkės teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ERGO Insurance SE, repræsenteret ved selskabets litauiske filial ERGO Insurance SE

Sagsøgt: If P&C Insurance AS, repræsenteret ved selskabets filial If P&C Insurance AS

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. [juni] 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) ⁽¹⁾, som bestemmer, at »[k]an det i henhold til stk. 1 eller 2 ikke bestemmes, hvilken lov der finder anvendelse, er aftalen underlagt loven i det land, hvortil den har sin nærmeste tilknytning«, fortolkes således, at tysk lov finder anvendelse under omstændigheder som dem, der foreligger i nærværende sag?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal det princip, der er fastsat i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) ⁽²⁾, under omstændigheder som dem, foreligger i nærværende sag, fortolkes således, at spørgsmålet om hvilken lov, der finder anvendelse på tvisten mellem forsikreren af traktoren og forsikreren af sættevognen, skal afgøres på grundlag af loven i det land, hvor skaden som følge af trafikulykken er indtrådt?

⁽¹⁾ EUT L 177, s. 6.

⁽²⁾ EUT L 199, s. 40.